

„Nevím, asi má zpoždění,“ pokrčila tmavovláška nenučeně rameny. „Bude tu určitě každou chvíli, klidně běžte.“

Usmála se na ostatní dívky. Ty se s ní rozloučily, zamávaly jí a společně se vydaly pěšky k nedalekému sídlišti.

Dívka se znovu rozhlédla. Starší shrbená paní v dlouhém šedém kabátě a modrém kulichu s bambulí opodál venčila hnědého jezevčíka. Ten opatrně našlapoval a očichával trávník. Vypadal, že už je taky věkem v psím důchodu.

Tmavovláška vytáhla z kapsy bundy mobil a podívala se na něj. Čtvrt na sedm. Zaváhala a přemýšlela, jestli má tátovi zavolat. Pak ale strčila telefon zpátky do kapsy a vydala se ulicí, kterou její otec vždy přijížděl. Pod nohama jí šustilo spadané listí, které vítr honil po šedivém chodníku. Několik dní bylo sucho, ale teď bylo ve vzduchu cítit, že se blíží déšť. Snad nezmoknu, pomyslela si tmavovláška.

V křoví vedle cesty něco zapraskalo. Dívka sebou polekaně trhla a podívala se směrem k temnému houští. Nic však nezahlédla. Nejbližší pouliční lampa, z níž vycházelo matně žluté světlo, které za ní nechávalo dlouhý stín, náhle zablikala a zhasla. Tmavovláška se zastavila ve stínu stromu a znovu se rozhlédla. Její netrpělivost se pomalu měnila na naštvání. Není to poprvé, co se zpozdil.

Kde jen vězí?

Vysoký muž v přesně padnoucím obleku s netrpělivým úsměvem na tváři potřásl rukou jinému muži v podobně drahém obleku a zavřel za ním dveře. Konečně se podíval na mobil. Osmnáct čtyřicet. Sakra! Kristýnu měl vyzvednout před půl hodinou. V historii volání našel její jméno a kliknul na ikonu zeleného telefonu.

„Volaný účastník není dostupný.“

Sakra! Zaklel v duchu znovu. Musí mít vybitý mobil. To je tím, jak si pořád s někým píše. Rychle zastrkal několik papírů do černé kožené aktovky, zavřel matně stříbrný notebook a po krátkém zaváhání ho dal také to aktovky. Až Kristýna půjde spát, může přece ještě pracovat. Pak zhasl světla a vyšel z kanceláře. Sekretářka už byla dávno pryč. Zmáčkl tlačítko na výtahu a netrpělivě podupával nohou. Když ve svém velkém černém SUV vyjížděl z parkoviště v centru města, začaly mu na přední sklo auta dopadat první dešťové kapky. Spěchal přes město k základní škole, kde měl dceru po tréninku vyzvednout. Na přechodu pro chodce málem srazil muže, který už vkročil do silnice. Chodec za ním něco rozčileně zakřičel a zamával pěstí. Muž v autě si ho nevsímal. Snad se o tom zpoždění Kristýna nezmíní své mámě. Dovedl si představit výčitky bývalé manželky. *Pořád dáváš přednost jenom práci. Copak se nemůžeš jednou postarat o svoji dceru? Záleží ti vůbec na někom kromě sebe?*

Déšť mezitím zesílil. Stěrače auta rychle kmitaly ze strany na stranu a sotva stíhaly stírat proudy vody z předního skla. Konečně zabočil z hlavní silnice do menší ulice, mezi rodinné domy, kterými byla škola obklopená. Když přijížděl opuštěnou ulicí k základce, Kristýnu nikde neviděl. Zastavil u chodníku, stěrače nechal běžet a rozhlížel se. Přes hustý déšť bylo špatně vidět. Zdálo se ale, že nikde nikdo není. Kdo by také v takovém počasí stál venku. Třeba se Kristýna někde schovala. Znovu zkusil vytočit dečrino číslo. Zbytečně, mobil byl nedostupný. Naštvaně bouchnul rukou do volantu. Pak vypnul motor, z přihrádky ve dveřích vytáhl skládací deštník a vystoupil z auta do prudkého deště. Došel k budově školy a zase zpátky. Jeho dcera tu ale nebyla.